

Laia Fenés

27/2/23

La situació d'en Viktor

Sóc en Viktor, visc a Ucraïna i tinc 8 anys. Els meus amics em diuen que tinc els dits del peu molt grans i també sóc molt baixet. No ha estat fàcil escriure això però tenia ganes de fer-ho.

Us vull explicar l'experiència que vaig viure fa uns anys.

Era un dia assolejat i tranquil, estava en el parc amb els meus amics, de sobte, comença a sonar una alarma amb un so que feia molta por, sonava per tot arreu i molt fort. Jo em pensava que era un incendi, tenia tanta por que vaig anar corrents cap a casa.

La meva mare m'havia dit que Rússia volia que Ucraïna formés part del seu territori i que volia fer una guerra per conquerir-ho. Sonava molt malament.

-I què farem si hi ha guerra? Vaig dir jo.

- No ho sé fill, no ho sé. Va dir la meva mare amb veu desesperada.

Em vaig quedar molt preocupat per la resposta i la cara que va posar la meva mare. Quan va arribar l'hora de dormir no podia parar de pensar en aquella sirena, semblava que encara sonava i de la notícia que m'havia dit la meva mare.

El temps va passar, ja un mes des que havia sentit aquella sensació, estàvem en guerra, jo no entenia res. Havien mort dos amics meus per bombardejos. Una bomba va esclatar un carrer més enllà de casa que es va sentir súper fort. El perill era a prop i a sobre ens vam quedar sense llum i sense aigua.

Estàvem desesperats, la meva família va decidir marxar i anar-nos a refugiar a Polònia.

Vam sortir per la nit, a les fosques amb poques pertinences. Ens va costar molt arribar-hi, controls a les carreteres, cues infinites, hores i hores que es van convertir en dies per creuar la frontera a peu, fred, gana, por... Vam veure varies explosions pel camí que ens van deixar de pedra, estàvem espantats.

No recordo quants dies vam trigar, però quan vam aconseguir passar a Polònia vaig cridar d'alegria, tot i que la tristor m'acompanyava sempre, trobava a faltar el meu carrer, l'escola i tot el que vaig haver de deixar enrere.

Vam trigar a trobar un lloc on poder dormir i refugiar-nos, semblava que haurien de dormir al carrer i de cop ens trobem un pavelló que posava: "Ucranian here". Vam entrar allà, estava tot ple d'habitacions i taules amb menjar. Em va semblar el paradís.

Tres mesos que ens vam estar allà i una família ens va acollir. Tenien una casa gran i luxosa. Ens van deixar roba i ens pagaven l'escola a canvi que els ajudéssim a fer les feines de casa.

Aquella gent va ser com la meva segona família. Tot i que al principi no entenia el seu idioma, primer parlàvem amb el traductor de google, i després em van ensenyar algunes paraules. Em va costar molt de temps aprendre l'idioma polonès.

Vaig fer molts amics, semblava que fos famós.

Quan va acabar la guerra per sort vam tornar a la nostra terra ,emocionats. Per pura sort, la nostra casa no va ser bombardejada. Finalment ens vam quedar a recuperar la llum i els electrodomèstics. Mica en mica tornàvem a la normalitat. Què content estava! Al voltant tot era runa però calia començar de nou.

Història redactada ja s'ha acabada, i espero no haver de recordar i reviure el passat.